

Utorok 30. týždňa Lk 13,18-21

Božie kráľovstvo

Čo mi hovorí pojem “Božie kráľovstvo”? Prečo máme rozjímať, rozprávať o tom, čomu sa podobá Božie kráľovstvo? Čomu by som ja prirovnal Božie kráľovstvo?

Ježiš Božie kráľovstvo prirovnáva: „***Je ako horčičné zrnko..., je ako kvas...***“ (Lk 13,19.21)

Zrnko i kvas obsahujú vo svojej maličkosti celý obrovský potenciál stvorenia.

Koľkokrát sa muselo znásobiť zrnko keď vidíme veľký, vysoký košatý strom? Aký je potrebný pomer kvasu k múke?

Plod, prvá bunka človeka v lone matky už obsahuje všetko čo bude charakteristické pre človeka: jeho postava, ako sila, veľkosť, šikovnosť, ... ďalej farba pleti, vlasov, očí, ... dokonca aj predzdispozície chorôb, stárnutia, povahové vlastnosti, ... *Či neviete, že Boh prebýva vo vás?* (por. Rim 8,11)

Boh je v nás. Viera ako horčičné zrníčko započala dielo o ktoré sa treba starať. Zrníčko viery potrebuje starostlivosť. Je našou vecou, aby to malé zrníčko a ten kúsok kvasu nevyšli nazmar. Pocit zodpovednosti nie je na škodu. Naopak, starosť o Božie kráľovstvo si vyžaduje pravú námahu, odvahu, v radostnom duchu viery, nádeje a lásky.

Návrh na osvojenie si: Na ktoré zrníčko, kvas dám dnes pozor?

Štvrtok 30. týždňa Lk 13,31-35

Zastrašovanie

Pred čím a koho sa boja dospelí? Je správne zastrašovať? Prečo sa máme vyhnúť zastrašovaniu?

K Ježišovi pristúpili niektorí farizeji a hovorili mu: „***Odíď odtiaľto, choď preč, lebo Herodes ťa chce zabiť.***“ (Lk 13,35)

Ježiš sa nedal zastrašiť. Svoju úlohu, poslanie splní. Ježiš vie o svojej misii.

Nepriateľ i dnes zastrašuje tých, čo uverili v Krista. Diabol rozsiera strach, negáciu, nedôveru, opustenosť...

Človek sa bojí prírodných síl, ktoré sa vymknú spod jeho kontroly, ale bojí sa aj výtvoru svojich rúk, vynálezov. Cirkev sa prirovnáva údoliu kde na ňu číhajú vycerené rôzne zuby. Je teda čoho sa obávať. Veriaci napriek tomu sa nemá právo zdržovať pri plnení svojich povinností. Nesmie sa dať zotročiť strachom. Strach je nepriateľom toho, kto sa bojí. (K. Bunsch) Kto dovoľí, aby sa ho zmocnil strach, vystavuje sa rozpadu osobnosti, prestane byť sebou, klesá na myslí a na srdci. Strach vyvoláva chaos v hlave, znemožňuje rozoznať skutočnosť.

Duchapritomnosť prekonáva strach. Boh v skúškach a ťažkostiach neopustí svojich verných. Vernosť vždy a za všetkých okolností Bohu. Pocity strachu sú prirodzené a samozrejmé, ale dajú sa prekonať. Prosme o odvahu a potrebné čnosti na získanie zásluh.

Návrh na osvojenie si: Vyprosiť si dar bázne božej.

Piatok 30. týždňa Lk 14,1-6

Sviatočný deň

Ako prežívam nedeľu a prikázaný sviatok? Študujem v nedeľu? Čo je podstatou zasvätenia sviatočného dňa?

Ježiš sa pýta: „**Je dovolené v sobotu liečiť, či nie?**“ (Lk 14,3)

Zákonníci a farizeji majú svoje predpisy. Ježiš používa silný argument. Nepriatelia Ježiša mlčia, ale len ich ústa. V srdci majú nenávisť. Za prejav Ježišovej lásky, striehnu na jeho život.

Nedeľa a prikázaný sviatok zovšedneli. K týmto dňom sa stráca úcta. Zamieňa sa ich obsah a prispôsobuje ľudskej slabosti. Otupeli srdcia voči Bohu. Ján Pavol II. píše v „Dies domini“ o význame, potrebe Bohom stanovenom čase. Aj môj príklad je dôležitý. Tento čas je príležitosť, aby sme skontrolovali úprimnosť našej lásky k blížnemu. Chráňme sa v tento deň egoizmu.

Prežiť tieto dni v zhode s vôľou Božou nesmieme podceňovať. Boh „*v siedmy deň odpočíval od všetkých diel, ktoré urobil. I požehnal siedmy deň a zasvätil ho...*“ (Gn 2,2-3) My so svojimi problémami, môžeme nielen vo svätý deň, ale aj vo všedný deň zastaviť sa pred Kristom, aby sa nás dotkol a uzdravil.

Návrh na osvojenie si: Čo vylepším v slávení nedelí a prikázaných sviatkov?

Sobota 30. týždňa Lk 14,1.7-11

Pýcha a poníženosť

Prečo sa povyšujúce správanie nepáči Bohu ani ľuďom? Nemám sklony k povyšovaniu sa? Prečo si ponížený nájde skôr cestu k srdciam ľudí?

Ježiš pripomína: „**Každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.**“ (Lk 14,11)

To, čo je hodnotné, často zaujíma skromnú pozíciu. Ježiš radí zaujať posledné miesto.

Pyšný človek; vidí len seba samého a nečudo, že ho iní nechcú vidieť. Nosí chyby iných pred sebou, má ich stále na očiach a vlastné na chrbte. Žaluje sa na krivdy iných aj vtedy, keď krivdu urobil on, lebo vidí všetko len vo vzťahu k sebe. Nie je schopný uznať hodnoty iných, lebo prehodnocuje len seba. Ak niekoho pochváli, alebo si niekoho váži, tak iba preto, lebo dúfa, že tým dosiahne niečo pre seba. Robí nešťastným seba a svoje okolie. Dokonca aj pocit menejcennosti je vo väčšine prípadov prejavom pýchy. Zažije málo lásky a ľudského tepla, lebo nechce mať s ním nič spoločné. Stáva sa obeťou závidi, nespokojnosti, samoty, zúfalstva.

Pokorný človek je opak pyšného. Poníženosť ako čnosť v pekle nenájdeš. Taktiež pýchu nenájdeš v nebi. Spomeňme si na podobenstvá o mánotratnom synovi, cudzoložnej žene, mýtnikovi a farizejovi.

Nie je dôležité, ako nás vidí svet, ale je dôležité, ako nás vidí Boh. Žime tak, aby nám Ježiš povedal: Priateľ, postúp vyššie.

Návrh na osvojenie si: Čo podniknem v oblasti pýchy a pokory?